

Arrest

nr. 174 202 van 6 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 maart 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 10 februari 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 44 351 van 31 mei 2010 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 23 juli 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 22 maart 2011 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 30 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.07.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

*D., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Sierra Leone
geboren te Mabanda op (...) 1974
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 22.03.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door D. M. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch verslag arts-attaché d.d. 26.07.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en de juridische en feitelijke overwegingen moeten melden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Dat de motivering afdoende dient te zijn (art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen).

Dat het voor verzoekster dan ook onduidelijk is waarom de bestreden beslissing werd genomen ;
Dat verzoekster dan ook de indruk heeft dat hier niet op een objectieve wijze tewerk is gegaan bij het benaderen van het dossier ;
Dat de beslissing a quo gesteund is op het advies van de adviserende geneesheer en dit zowel op het punt van de vaststelling van de medische problematiek alsmede op het punt van de behandelings- en opvolgingsmethode in Siërra Leone ;
Dat de adviserende geneesheer op wiens verslag DVZ zich steunt wel degelijk toegeeft dat verzoekster lijdt aan de door de behandelende geneesheer beschreven problemen ;
Derhalve kan wel degelijk gesteld worden dat er een ernstig medisch probleem is en het volgende punt is dan ook na te zien of in geval van terugkeer de behandeling aanwezig is enerzijds en anderzijds of er in het thuisland Siërra Leone wanneer er eventueel een behandeling zou voor handen zijn deze ook toegankelijk is voor verzoekster ;
Dat zoals hierboven uitvoerig uiteengezet de voorgestelde medicatiewissel op basis van zagezegde medicamenten aanwezig in Siërra Leone voor de HIV patiënt geen oplossing biedt voor verzoekster ;
De behandelende geneesheer is zeer duidelijk waar hij stelt dat Truvada® niet kan vervangen worden door Zidovudine en tenofovir.
Verzoekster heeft juist goede resultaten doordat niet het gesuggereerde vervangproduct wordt gebruikt doch wel doordat emtricitabine , Truvada® en Viramune®.
De medicatie die wordt genomen door concludante op voorschrift van Dr Bomans vermijdt bijwerkingen (stuk 4) ;
De behandelende geneesheer is ook duidelijk wanneer hij schrijft dat de medicatie niet voor handen is in Siërra Leone (stuk 4) ;
Dat zoals hierboven uitvoerig uiteengezet de medicatie niet aanwezig is in het thuisland (stukken 4 en 5) en zelfs wanneer ze aanwezig zou zijn - quod non - deze niet toegankelijk is voor verzoekster die niet kan werken gezien haar medische problemen.
Aangezien DVZ op deze vragen helemaal geen antwoord heeft gegeven en ze zelfs niet heeft bestudeerd is de beslissing a quo niet naar behoren gemotiveerd ;
Wanneer verzoekster dus terug zou moeten keren dan zal zij terecht komen in een mensonwaardige situatie ;”

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsprincipe.

“Doordat DVZ nagelaten heeft de behandelingsmogelijkheden van verzoekster bij eventuele terugkeer naar haar thuisland te onderzoeken werd deze beslissing a quo niet op een zorgvuldige wijze genomen ; Zoals hoger uiteengezet zowel in feit als in recht heeft verzoekster de mogelijkheden in haar thuisland niet daar er de know how niet is en daar de kwaliteitsgeneeskunde niet toegankelijk is voor de gewone burger ;”

In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

“Verweerder dient het noodzakelijk evenwicht tussen zijn beslissing en de ingeroepen feiten na te leven. In het bijzonder zal het redelijk karakter van een administratieve beslissing betrekking hebben op het bestaan zelf van de feiten, op de korte juridische qualificatie ervan, op de relevantie ervan, evenals op de beoordeling van de uiteindelijke beslissing met betrekking tot deze feiten.
Het redelijkheidsbeginsel maakt ontegensprekelijk de beleidsruimte van verweerder wat nauwer, want hij moet ingevolge dit algemene beginsel van behoorlijk bestuur alle belangen tegen elkaar afwegen.
Er is ook nog het zogenaamde redelijkheidsbeginsel dat opgenomen is in art. 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, dat er zich tegen verzet om aan verzoekster de gevraagde verblijfsvergunning te weigeren.
Men moet een goed evenwicht vormen tussen de beslissing en de consequenties die deze beslissing heeft voor de verzoekende partij ;
Blijkbaar is er geen afdoende betwisting over de medische problematiek- van verzoekster ;
Dit gegeven vaststaande gaat men totaal verkeerde gevolgtrekkingen nemen door te stellen dat verzoekster in het thuisland volledig kan opgevolgd worden wat niet kan zoals hoger uiteengezet en wat hier wordt herhaald ;”

In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van Europese richtlijn 2004/83/EG en artikel 3 van het EVRM.

“Derhalve mag wel degelijk gezegd worden dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit ;

Dat er niet uitsluitend het ernstige ziektebeeld aanwezig is doch verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling vermits zoals boven uiteengezet verzoekster geen adequate behandeling kan bekomen in haar land van herkomst ;”

In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

“Aangezien verzoekster wel degelijk aan alle voorwaarden voldoet voor de regularisatie om medische redenen ni een ziekte met een reëel risico voor leven of fysieke integriteit en de onmogelijkheid om in haar thuisland een adequate behandeling te bekomen ;”

3.2 De middelen worden samen besproken gelet op hun onderlinge samenhang.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongrondigheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat ook verzoekster ter kennis werd gebracht en motiveert hij dat de arts-attaché heeft aangegeven dat de medische elementen aangehaald door betrokkene niet weerhouden konden worden zodat er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling indien er geen adequate behandeling in het herkomstland is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet, noch van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Verzoekster meent dat de motivering onduidelijk is en verwijst hiervoor naar de concrete omstandigheden van de zaak. In *casu* voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Zoals verzoekster voorhoudt, betwist de arts-adviseur de beschreven medische problemen van verzoekster niet. Uit lezing van het medisch advies van 26 juli 2013 blijkt tevens dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst uitvoerig zijn onderzocht en gemotiveerd.

Verzoekster betoogt dat de voorgestelde medicatiewissel geen oplossing biedt. De behandelende arts is zeer duidelijk waar hij stelt dat Truvada niet kan vervangen worden door Zidovudine en Tenofovir (stuk 4 in bijlage bij het verzoekschrift). De medicatie die wordt genomen door verzoekster op voorschrift van de behandelende arts vermijdt bijwerkingen.

De arts-adviseur is blijkens het medisch advies van 26 juli 2013 nagegaan of verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. De arts-adviseur stelt vast dat dit niet het geval is aangezien bepaalde medicatie kan vervangen worden door andere medicatie die te verkrijgen is in haar land van herkomst. De arts-adviseur stelt tevens uitdrukkelijk dat zidovudine een medicament is uit dezelfde klasse en dat beide medicijnen (tenofovir en zidovudine) afzonderlijk dezelfde werking hebben als Truvada. De arts-adviseur is bij het onderzoek naar de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling niet verplicht rekening te houden met eventuele bijwerkingen die verzoekster zou kunnen ondervinden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft niet voor dat de beschikbaarheid van geneesmiddelen met de minste bijwerkingen of die het beste aanslaan bij verzoekster dient te worden onderzocht. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om op grond van het medisch advies te oordelen dat er geen reëel risico is aangetoond voor het leven of de fysieke integriteit of geen reëel risico is aangetoond op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst nu de medische zorgen beschikbaar zijn in het Sierra Leone.

Verzoekster betoogt verder dat de medicatie niet voorhanden is in Sierra Leone en verwijst naar stuk 4 in bijlage van het verzoekschrift.

Waar verzoekster voorhoudt dat Truvada niet voorhanden is in haar land van herkomst wordt dit niet betwist door de arts-adviseur die daarom adviseert om dit geneesmiddel te vervangen door twee andere geneesmiddelen. Waar verzoekster voorhoudt dat de andere medicamenten evenmin voorhanden zijn in haar land van herkomst blijkt uit de lezing van het medisch advies van 26 juli 2013 het tegendeel. Verzoekster kan de motivering in het advies, waarbij verwezen wordt naar toonaangevende informatie, niet weerleggen door de loutere verklaringen van haar behandelende arts. De conclusie in de bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk nu de beslissing is gegrond op het medisch advies waaruit blijkt dat de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling is onderzocht en gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Uit de bespreking hierboven blijkt dat de behandelingsmogelijkheden wel degelijk zijn onderzocht in haar thuisland.

Waar verzoekster betoogt dat haar thuisland niet de know how heeft en dat kwaliteitsgeneeskunde niet toegankelijk is voor de gewone burger merkt de Raad op dat er geen schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen voorhanden is, ook niet van artikel 3 van het EVRM, wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft en dat, al zou de gezondheidszorg in Sierra Leone niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen. Het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekster in het land van herkomst minder gunstig zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Verzoekster betoogt dat de medische behandeling evenmin toegankelijk is aangezien ze niet kan werken. Bovendien is kwaliteitsgeneeskunde voor haar niet toegankelijk.

Uit lezing van het medisch advies blijkt dat er rekening is gehouden met het feit dat verzoekster niet kan werken nu onder de titel “*toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Sierra Leone*” uitdrukkelijk is gewezen naar de aanwezigheid van haar meerderjarige zoon in het land van herkomst. Verder is er gewezen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration waarop verzoekster beroep kan doen. Ook zijn er partners van de Verenigde Naties en de Duitse Ontwikkelingsbank aanwezig in Sierra Leone die de initiatieven van de regering ondersteunen door het verstrekken van technische en financiële bijstand, verzorging en behandeling van HIV/AIDS. Bovendien merkt de Raad op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Uit de voormelde bespreking blijkt dat de verweerder op basis van de objectieve gegevens aanwezig in het dossier in alle redelijkheid tot de huidige beslissing kon komen.

De aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM is onontvankelijk aangezien voormeld artikel slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging. *In casu* doet verzoekster beroep op een politiek recht.

Waar verzoekster voorhoudt dat zij weldegelijk voldoet aan alle voorwaarden voor de regularisatie om medische redenen staft zij haar beschouwingen niet met concrete gegevens. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster met haar betoog om een herbeoordeling van de stukken vraagt, dient de Raad op te merken dat het hem in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet toekomt om zelf een beoordeling van de stukken te maken. De Raad kan enkel nagaan of de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet kennelijk onredelijk is gelet op de voorliggende stukken. De loutere vaststelling dat de ambtenaar-geneesheer tot een andere conclusie

komt dan de arts die de medische attesten heeft opgesteld, maakt op zich geen schending van de motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN